

SIMON VUYK

DE MOORD OP MAJA BRADARIĆ

HET WARE VERHAAL

De Fontein

Inhoudsopgave

De hoofdpersonen	9
Voorwoord	11
Proloog	13
Vermist en vermoord	17
Maja Bradarić	24
Goran M.	28
De andere vriendengroep	34
Na de zomer	42
De problemen	48
Het moordplan	55
Het laatste weekend	63
De moord	70
Verbranden	81
De rechtszaken	84
Epiloog	88

De hoofdpersonen

- Maja Bradarić: slachtoffer
- Fadil Bradarić: vader van Maja
- Zeljka Bradarić: moeder van Maja
 - Goran M.: moordenaar van Maja
 - Mehmed M.: vader van Goran M.
 - Svjetlana M.: moeder van Goran M.
 - Ferdi Ö.: moordenaar van Maja
 - Fadil Ö.: vader van Ferdi
 - Goran P.: moordenaar van Maja
 - Marko P. vader van Goran P.
 - Janja P.: moeder van Goran P.
 - Sanne: vriendin van Goran P.
 - Nina: hartsvriendin van Maja
 - Alinda: stapvriendin van Maja
- Mr. M. de Weert: officier van Justitie
- Mr. C. Grimbergen: advocaat-generaal
 - Mr. M. Stassen: advocaat van Goran M.

Voorwoord

De moord op Maja Bradarić (16) uit Nijmegen is een van de meest besproken misdrijven uit onze moderne misdaadgeschiedenis. De vwo-scholiere werd op maandagavond 17 november 2003 gewurgd en vervolgens in brand gestoken door drie van haar beste vrienden, eveneens tieners (16–18 jaar). Hoewel haar stoffelijk overschot diezelfde nacht nog werd gevonden, kon de identiteit van Maja pas twee dagen later aan de hand van haar gebitsgegevens met zekerheid worden vastgesteld, zo ernstig was haar lichaam verminkt.

Het weerzinwekkende geweld en de gewetenloosheid van de jonge daders leidden tot een enorme maatschappelijke beroering.

Minister-president J.P. Balkenende noemde de moord het dieptepunt van het jaar 2003: ‘Het gaat tegen alles in wanneer iemand die zo jong is op zo’n manier aan het eind van haar leven komt.’

Advocaat-generaal mr. C. Grimbergen omschreef de dood van Maja Bradarić als een toppunt van zinloos geweld: ‘Er is misschien wel nooit iemand zó zinloos om het leven gebracht.’

Er zijn sindsdien een theaterproductie (2006), een documentaire (2008) en een speelfilm (2010) over de Bosnisch-Nijmeegse tragedie gemaakt, maar keer op keer ontbreekt daarin een juiste weergave van de feiten en omstandigheden. Wat is er op 17 november 2003 nu precies gebeurd? Hoe heeft het kunnen gebeuren? Was de moord niet te voorkomen? Was er inderdaad sprake van zinloos geweld? Een moord zonder enig motief? Nadat de strafprocessen tegen de drie moordenaars waren afgerond, kreeg ik het complete politiedossier in mijn bezit en kon ik op zoek gaan naar de ant-

woorden op deze vragen. Ik besloot ze vast te leggen in dit boek: *De moord op Maja Bradarić, het ware verhaal*.

In dit boek staan de originele verklaringen van de veroordeelde daders waarin zij zelf vertellen wat ze hebben gedaan en wat ze hebben nagelaten. Ook komen de belangrijkste getuigen aan het woord. Daarbij ga ik een aantal taboes en controversiële details die dit moordonderzoek nu eenmaal kenmerken niet uit de weg. Ik heb het boek geschreven vanuit een zelfverkozen journalistieke objectiviteit, die in mijn ogen nodig was om een zo waarheidsgetrouw mogelijk beeld te schetsen van de complexe achtergronden van de zaak. Dit is mij door een aantal direct betrokkenen kwalijk genomen, zoals u kunt lezen in de epiloog. Ik heb echter naar eer en geweten mijn best gedaan. Het is belangrijk dat een misdrijf dat de samenleving zo diep raakt op een feitelijk zo correct mogelijke manier in de geschiedenisboeken terecht komt.

Proloog

Brand

Het is maandag 17 november 2003, kort voor middernacht. Een Peugeot rijdt door het verlaten buitengebied tussen het Gelderse dorp Bemmelen en de rivier de Waal, enkele kilometers ten noorden van Nijmegen. Het is een druilerige, mistroostige herfstavond. Het zou de openingsscène van een horrorfilm kunnen zijn.

Een 28-jarige man zit achter het stuur; naast hem zit zijn vriendin. Ze zijn op zoek naar de broer van de bestuurder, die rond 22:00 uur een mysterieus sms'je heeft gestuurd.

Ik ga heel ver weg en laat mijn telefoon hier, dus ik ben niet vermist.

De broer zit al een tijdje niet goed in zijn vel en de man en vrouw zijn daarom erg ongerust. Ze rijden over de Waaldijk, langs de uiterwaarden, het favoriete wandelgebied van de broer.

Plotseling zien ze in de verte een kleine brand. Achter een bos-sage aan de rand van een afgraving. De man rijdt om het meertje heen en zet zijn auto vlak bij de bosjes stil. De vrouw blijft in de auto zitten.

De vrouw: Het was een klein vuurtje. De vlammen waren op borsthoogte.

De man ziet in het vuur een pop smeulen. Hij opent voorzichtig het portier en stapt uit.

De man: Ik dacht dat er een soort etalagepop in brand stond. Ik ben ernaartoe gelopen en heb met mijn voet tegen de pop geduwd.

Vanuit de Peugeot kijkt de vrouw ook naar de pop.

De vrouw: Ik zag een panty. Ik meende dat het een zwarte panty was, omdat hij strak over de benen zat. Ze leken niet op echte benen, ze leken wat opgezwollen, van plastic of rubber.

De man: Vlak bij het hoofd zag ik een plukje rood of bruinachtig haar liggen. Ik heb voorzichtig met mijn schoen tegen het hoofd getikt. Het klonk hol. Het voelde niet menselijk aan. Het kwam nog bij me op dat het misschien wel een soort sekspop was.

Omdat het om een pop lijkt te gaan (en zeker niet om de verdwenen broer) stapt de man weer in de auto. Het stel rijdt weg, maar niet voor lang. Ze vertrouwen het niet en keren terug naar de afgraving. Het is inmiddels ná middernacht als ze voor de tweede keer naar de vreemde brand achter de bosjes rijden. In het schijnsel van de koplampen ziet de vrouw nu niet alleen de pop, maar ook een inlegkruisje.

De vrouw: Ik zag maandverband. Dat zag eruit alsof het aan de voorkant vastzat en aan de achterkant was gaan hangen. Ik dacht zoiets van: het zou toch niet echt een lichaam zijn...

De man stapt uit. Hun argwaan blijkt terecht. De vermeende sekspop is wel degelijk het stoffelijk overschot van een mens.

De man: Met mijn voet heb ik het inlegkruisje, dat tussen haar billen ter hoogte van haar anus lag, beroerd. Ik zag dat het inlegkruisje van haar billen viel. Ik keek naar haar billen en herkende een anus. Ik schrok enorm. Ik rook een geur van verbrand vlees.

De vrouw: De stank was niet te harden.

De man: Ik besepte dat het om een mens ging.

De man slaat alarm via 112. Het is 00:19 uur als zijn telefoontje bij de centrale binnenkomt. De brandweer arriveert om 00:28 uur.

Een brandweerman: De persoon stond nog volop in brand en ik zag dat met name de linkerzij brandde en dat de vlammen vanaf de grond ongeveer 30 centimeter hoog waren.

Om 00:37 uur zijn ook de eerste politiemensen ter plaatse. Ze zien dat het slachtoffer een jonge vrouw is. Het lijk is ernstig verminkt, constateert de technische recherche.

Een rechercheur. De buik, borsten en linkerzijde van de romp van het stoffelijk overschot waren deels weggebrand. Het gezicht was door de brand zodanig aangetast dat herkenning onmogelijk was.

De man en de vrouw die het lichaam hebben ontdekt, worden 's nachts direct gehoord door de politie. Er wordt rekening gehouden met de mogelijkheid dat ze betrokken zijn bij de mysterieuze dood van de onbekende, jonge vrouw. Datzelfde geldt voor de verdwenen broer, die weer veilig is opgedoken. Maar al snel blijkt dat zij alle drie niets te maken hebben met de dood van de brandende 'sekspop'.

Van Simon Vuyk verscheen ook bij De Fontein:

De waarheid achter de vuurwerkcramp (2010)

ISBN 978 90 261 2825 7

NUR 339

© 2007 en 2010 Simon Vuyk

© 2010 Uitgeverij De Fontein, Baarn

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Vormgeving binnenwerk: Text & Image, Beilen

Foto's omslag en binnenwerk: Auteur en politiedossier

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle rechten voorbehouden. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced or transmitted in any form or by any other means, without written permission from the publisher.